

Evangeličanska cerkev

Pri darovanju organov gre za neprecenljiv dar bližnjemu človeku, za ohranjanje življenja, za pomoč težko bolnim, ki je v smislu naše vere tudi etično in odgovorno ravnanje. S krščanskega vidika torej ni nobenega zadržka, da človek po svoji smrti in tudi že prej, ne bi lahko bil darovalec. Darovanje je v tem primeru najžlahtnejša oblika ljubezni in solidarnosti z bolnimi in prizadetimi ljudmi.

Podrobnosti ...

Upanje v življenje po smrti tako najdemo v mnogih religijah. Kristjanov poslednji cilj, kot to opisuje in determinira Evangeličanski katekizem, ni smrt, ampak večno življenje. Kakšno to življenje bo in kako bo izgledalo, se odmika vsaki predstavi. Ne moremo si torej predstavljati tega, kar je onkraj smrti in s tem onkraj našega prostorsko in časovnega opazovanja. Vse to nas seveda opozarja na to, da je Bog namenil življenju in ne smrti svojo največjo pozornost in življenje determiniral kot največjo vrednoto. To pa nas zavezuje, da ta dar spoštujemo kot nekaj najdragocenejšega, ga varujemo in imamo spoštovanje pred življenjem, kot je to lepo zapisal zdravnik in protestantski duhovnik Albert Schweizer.

S hvaležnostjo in respektom vemo torej Cerkve, seveda govorim zdaj v imenu naše, spoštovati in ceniti vse te nove poti, ki jih je odprla in jih odpira medicinska znanost v smislu zdravljenja in ozdravljenja na smrt bolnih. Ljudje, ki so hudo in neozdravljivo bolni namreč marsikdaj lahko preživijo le tako, če jim nekdo podari potreben organ, bodisi še za časa svojega življenja ali po svoji smrti. Vsekakor je to neprecenljivi dar in verjetno največ kar lahko za svojega sočloveka naredimo in zaradi tega s krščanskega stališča in vidika na načelni ravni temu ni kaj za oporekati.

Več informacij in kontakti so na voljo na spletni strani Evangeličanske cerkve v Sloveniji: <http://www.evangelic-cerkev.si>.

Vir: Geza Erniša (2011). Darovanje organov skozi prizmo religij. Nagovor ob okrogli mizi 15. oktobra 2011 v Murski Soboti ob praznovanju Evropskega dneva darovanja.